

În război

În război

„Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său". (Romani 8.28)

Conflict, proiectile, artilerie, explozii, regiment, refugiere ... sunt cuvinte cutremurătoare care se fac tot mai auzite în jurul nostru. Dar sunt aceste evenimente menite să clatine liniștea noastră?

Cine n-ar vrea să scape de îngrijorări? Dar cât de greu este lucrul acesta! Toți avem griji, căci orice răspundere implică și o grijă. Dar nu trebuie să lăsăm grijile să ne apese și să ne chinuiască. Orice grijă, fie ea chiar îndreptățită, trebuie să ne îndemne la rugăciune; să alergăm la Dumnezeu și să-I spunem Lui toate, după îndemnul Cuvântului: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri" (Filipeni 4.6). El va lua aceste griji asupra Lui și le va rezolva în felul Său minunat, iar noi putem să-I aducem lui Dumnezeu mulțumire și recunoștință pentru felul minunat cum a lucrat în viața noastră. Dumnezeu dorește ca toți copiii Săi să-I spună orice lucru: fie mic, fie mare, fie important sau mai puțin important. Să nu întârziem să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu cu orice îngrijorare a noastră, pentru a beneficia de pacea Lui, care întrece orice pricepere și care ne va păzi inimile și gândurile noastre în Hristos Isus!

Despre plecarea sa pe front în anul 1941, precum și despre încercările care au precedat chemarea sa sub arme, credinciosul Emil Constantinescu mărturisește în „Însemnările" sale:

„În iunie 1941, fetița noastră Lidia, în vârstă de cinci ani, s-a îmbolnăvit și după câteva zile ne-a părăsit. La capul mormântului ei se afla o piatră funerară, pe care erau săpate aceste cuvinte dumnezeiești: „Eu sunt învierea și viața: cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi: și oricine trăiește și crede în Mine niciodată nu va muri, niciodată" (Ioan 11.25-26). Aceste cuvinte mi-au fost de mângâiere, mai ales că fetița - după mărturisirea ei și după semnele pe care le dădea - era credincioasă. După ce doctorii mi-au spus că nu mai este scăpare pentru ea, am citit în Biblie cuvintele acestea: „Din nou las lumea și Mă duc la Tatăl" (Ioan 16.28). În felul acesta, Domnul mă pregătea pentru despărțirea de neuitata noastră Lidioara.

Când m-am înapoiat la Giurgiu după înmormântare, în tren am citit ceva din Cuvânt și am dat peste locul care spune: „Scumpă este în ochii Domnului moartea sfinților Săi" (Psalmul 116.15). Prin aceasta am înțeles că Domnul nu înceta să-mi dea mângâierile Lui alese. Ajuns acasă, soția a fost mult îndurerată când a aflat ce se petrecuse cu Lidioara, dar Domnul i-a dat și ei mângâierile Lui.

Am fost greu încercați, pentru că eu aveam ordinul de concentrare în buzunar, iar soția își aștepta clipa să nască. Și într-adevăr, după înapoierea mea acasă de la mormântul Lidioarei, n-a mai trecut decât o zi, două, și soția a născut pe Gabriel, în ziua de 21 Iunie 1941, înainte de amiază, iar eu cu un tren de după amiază, în aceeași zi, am plecat la concentrare, ca să nu zic la război.

Într-adevăr, în aceeași zi, conducerea antonesciană a început războiul antisovietic. Eu eram locotenent de rezervă la un comandament de mare unitate, care a stat întâi la Bacău, apoi la Iași și în urmă la Tiraspol. În aceste localități n-am simțit greul războiului decât în privința bombardamentelor aeriene. Duceam însă grija alor mei de la Giurgiu, pentru că și ei, acolo, erau vizitați zi și noapte de bombardiere ostile și soția nu nu-mai că era lăhuză, dar se afla și într-o stare de mare slăbiciune, pentru că suferea grozav de insomnie. Mă rugam însă și o încredințam în paza Domnului atât pe ea cât și pe copii, cum mă încredințam de altfel și pe mine. Și El, în bunătatea Lui, ne-a ocrotit în aceste primejdii și ne-a păstrat viața.

De la Tiraspol urma să mergem la Odesa, după căderea ei. Dar eu, cu vreo zece zile înainte, din ordin superior, împreună cu mai mulți ofițeri superiori de la comandament am fost trimiși pe front la unitățile combatante, care suferiseră pierderi în cadre ofițerești. Am fost repartizat la divizie, care m-a dat pe front la un regiment de artilerie. Am fost oprit la grupul de comandă al regimentului, unde deocamdată făceam ucenicie. Am luat parte la lupte câteva zile, cunoscând astfel aievea pericolul de a fi ucis de proiectilele de artilerie care cădeau aproape de noi. La câteva zile după căderea Odesei, regimentul primise ordin să înceapă marșul spre vest, până la o stație de cale ferată din Basarabia, spre a se imbarca pentru orașul lui de garnizoană, Slatina. Cum mie nu-mi venise ordin să mă înapoiez la comandamentul de unde plecasem, am pornit și eu cu regimentul spre țară și am ajuns la Slatina cu trenul pe la jumătatea lui Noiembrie 1941. După vreo săptămână am fost desconcentrat și am plecat la Giurgiu. Cât de bucurat am fost când m-am văzut iarăși lângă devotata mea soție și lângă dragii mei copii! Cât îi dorisem în tot timpul absenței mele de acasă!

La înapoierea spre țară, am aflat că personalul comandamentului căruia aparținusem și eu, mergând la Odesa și instalându-se într-o clădire impozantă, a fost nimicit în cea mai mare parte, în urma unei explozii puternice, pentru că edificiul acela fusese minat. Atunci mi-am dat seama că, dacă n-aș fi fost detașat pe front și aș fi rămas la comandament, aș fi împărțit și eu aceeași soartă eu cei care și-au găsit tragicul sfârșit în acea explozie. Dar mâna cea bună a Domnului a condus toate împrejurările prin care am trecut, ocrotindu-mi viața.

La primirea ordinului de a merge pe front mi-am zis: „Iată, camarazi de-ai mei mai tineri și fără copii rămân pe loc, iar eu, mai în vârstă și cu atâția copii sunt trimis pe front!" Dar, învățat de Cuvânt că toate lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu, n-am rămas la acel gând de amărăciune și de cărtire, ci am mulțumit lui Dumnezeu că și împrejurarea cu pricina va lucra spre binele meu. Și, într-adevăr, chiar așa a lucrat".

Emil Constantinescu